

KOMAR

Entered as Second-Class Matter at the Post Office at New York, N. Y., under Act of Congress of March 3, 1879.

NO. 11. — ŠT. 11.

NEW YORK, JUNE 1, 1907. — 1. ROŽNIKA, 1907.

VOL. III. — LETNIK III.

Previdén.

Kmetica: "Kaj pa vendar misliš, da greš obut v posteljo?"

Kmet: "Veš, včeraj se mi je sanjalo, da sem se nataknil z nogami na rogel gnojnih vil. Ker nečem zopet podobnega prizora, hočem spati obut."

Iz šole.

Učitelj: "Tonček, kaj imaš tam?"

Tonček: "Nič."

Učitelj: "Deni brž pod klop in ne igraj se med poukom s takimi rečmi."

On ve.

Učitelj veronauka: "Ivanček, kaj je hotel reči Kristus Petru z besedami: Od zdaj bodeš lovil ljudi?"

Ivanček: "Da bode postal policaj."

Velik vzrok.

Učitelj: "Jožek, zakaj nisi bil včeraj v šoli?"

Jožek: "Sem bil bolan."

Učitelj: "Kaj ti je pa bilo?"

Jožek: "Hlače sem imel raztrgane."

Pomoč.

Teta: "Kako je mrzlo pri vas. Jaz kar šklepetam z zobmi."

Dečko: "Teta, pa jih ven vzemi."

Ponudba.

Vdova: "Gospod Grča, vi pa izredno ugajate moji osemletni hčerki. Vedno govori od vas."

Grča: "Tako? Kaj pa pravi?"

Vdova: "Mama, tega gospoda Grča bi pa rada imela za svojega družega očeta!"

Kmet in krčmar.

V vasi O. umrela istočasno neki ubog kmet in krčmar ter prideta skupno pred nebeška vrata. Kmet gre prvi.

Polagoma odpre sveti Peter neka stranska vratica, a tako ozko, da se kmetič komaj splazi notri.

Ko pa zagleda nebeški vratar krčmarja, zapre mala vratica in odpre na stežaj velika vrata. Trobente zadone, angeljski zbori zapoje. Vsi nebeščani so izredno veseli.

Kmetiču se zdi to malo čudno. Pokliče v stran nekega prebivalca nebes in ga vpraša, zakaj so sprejeli krčmarja tako slovesno. Saj ni vendar živel bolj pobožno kot on sam.

"Eh, dragi rojak", mu odvrne nebeščan, "kmetje prihajajo k nam vsak trenotek, krčmarji pa komaj na sto let."

Napačen račun.

"Vaša žena je predebela. Ona se mora bolj gibati."

"To je res, gospod zdravnik. Toda jaz pridem šele ob sedmih domov. Zato sem vzel sestrično k sebi in — in —"

"No, kaj in —"

"Ta je zdaj prav tako debela."

Pred sodnijo.

Prvi kmet: "Gospod sodnik, jaz sem posodil temu sosedu latvico, a jo je ubil; zato zahtevam odškodnino."

Drugi kmet: "Gospod sodnik, kar je rekel, je vse zlagano. Prvič mi ni posodil latvice; drugič je bila že ubita, ko mi jo je dal; tretjič je bila popolnoma cela, ko sem mu jo vrnil. To je sveta resnica, kar lahko s prisego potrdim."

Zau pno.

Prijateljica: "Vidite, vaša žena zdaj odpotuje, zato ste tako žalostni, kaj ne? Ločitev je po mojem mnenju najhujše"

Mož: "Mi moški poznamo še vse hujše trenutke. Zagotavljam vas, da me ti še čakajo."

Prijateljica: "Tako? Kdaj pa pridejo?"

Mož: "Kadar se ona — vrne."

Po prepiru.

Ona: "No, možek moj, dajva se pomiriti. Saj še ruski car hoče, da se Evropa razoroži!"

On: "Torej dobro; pričeniva z razoroženjem: najprej si ti odreži jeziki!"

Otročji dokaz.

Mati: "Poglej, Francek, kako joka sestra, ker nisi delil breskve z njo."

Francek: "Saj sem jo, mama. Saj sem dal nji koščico, katero lahko usadi, pa zraste celo drevo."

Iz šole.

V šoli pripoveduje učitelj učencem o Kolumbu, kako in kdaj je našel Ameriko. Ko konča, obrne se po šoli in vpraša:

"Kdo mi zna povedati oziroma ponoviti povest o odkritju Amerike?"

Vse molči.

"No, ali ni noben izmed vas pazil, ko sem pripovedoval?"

Zopet vse tiho.

Naenkrat se dvigne v zadni klopi roka malega Ivančka, kateri je bil sicer vedno zadni.

"Vidite, še Ivanček ve. Sram vas bodi, da vas ta prekosi. Ivanček, osramoti svoje tovarise in govori!"

Ivanček: "Prosim na stran!"

Prazna glava.

"Kako je to, da me vi tako gledate?"

"Saj vas ne."

"Kako to, da ne? Že pol ure ste uprti s svojimi očmi v moje čelo."

"Oprostite, moja slabost je, da se večkrat zagledam, kjer ni nič."

Raztresen.

Učitelj veronauka: "Janez Kestnik je šel v puščavo, se je preživljal s kameljimi dlakami — ah ne, se je oblačil z divjim medom — ah, kako sem vendar raztresen, hočem reči: se je prepasoval s koblicami."

Še ne.

A: "Živijo, dragi prijatelj! Ali si prestal srečno bolezen?"

B: "Še ne popolnoma."

A: "Kaj ti pa še manjka?"

B: "Zdravniški račun."

Urban "enoglasno" izvoljen za poslanca.

Muj lüb Komar:—

Kukur vidš, se je use zajsna. Žie sm mislu, de ne buo Urban nikdar več pisou ze Komarja. Use je toku lpu kazalu in use se je toku lpu skazlu.

Je žie zlumek, kier boga naj. Glih ne svietga Janeza Nepomuka so blie volitve. Jest sm s neruaču ze ta dan frš nou gvant pr anem žnidari, k je tok mislu, de buam zualen kukr jest. Drgač b m ga gvišnu ne biu neriedu.

Ne svietga Janeza dan je bla tista nesrieča. Jest sm s ne use ūtru prouaču an štampri brinouea, poleg pa nč več ne. Jest sm s mislu: buaš žie poleg piu, k buo use fertk.

Imu sm u rok dva cajglčka, s kterme se daje štima. Dougu sm premišleu, koga b volu. Kašn osu sm biu, de m naj pried ta prava u glavo pala.

"Urban," sm s riekü, "ti s pa rajs an vealk ūnc. Kaj buoš premišleu, koga buoš volu, k vajiš, de ga naj taega ku s ti. Kar seabe vole, buo bl gvišnu."

Rajs griem h ribenškem frizere; tam sm s dau malu braduo oglodat, poleg sm pa uzeu peru in tinto in sm zapisou ne tist cajgle, k je ze štimo dat: Jest ualm Urbana Lütko.

Polej sm tieku pred prajerjevo hišo, kier sm najdu žie dost ldi. Savajde sm se spiet tam malu pomüdu in kašleu ldiem ne sreie, de naj lie meane ualjo, če čjo, de jm buo žlobru.

Use so prtrdil. Jest sm šu lpu u hišo, kier je komsjvan pobierou štíme. —

K so me zegliedal, so se nesmiyal in reakle:

"Ura, Urban je tükaj. Ktierga buaš pa ti volu?"

"Ktierga buam tu."

"Sapramš, kku je šteman. Urban, če buaš zualen, al se nas buaš kaj spumnu, kdr buaš pr cesarje?"

"Kaj pek! Ne use se buam spumnu. Če buaste kaj nücale, kar pište m na ano karto: Urban, tule čmo, pa buaste dobile.

Polej sm vrgu štimo u koritu, pa sm šu. Ldie so se gneal pret hišo. Adn je upu, de je biu vs slinast:

"Volite tga!"

Drüg spiet je hodu s krügleo piera u rokah in se dru:

"Če buaste tga volil, boste imajle zmeraj krügleo piera, kukr ga imam jest."

Reč muarem, de sm tüd jest riekü ano in drugo zravn.

Adn me, je tu najkaj zefržmagovat, nčš: Kaj buaš ti, k najst družga vajen, ku frakleke u rok tiščat.

Jest sm zegoru, ku b me biu sviet Flerjan vrgu u pku, skoču sm pokone in riekü:

"Kaj se buaš pa ti tle najkaj kruatlu in se buaš. Mar pajd u Bistrco, pa s neprou žmitke omij okul guabeca. Polej se šelie zečne majnt z mnuo, če se buam jest tu."

"Urban," m je riekü, "člouk se ne mier po lajth ampk od t pa do t."

Pr th besajdah je pokazou od očij pa do las.

"Prjatu," sm riekü, "le nka se tam ne mier, k vidš, de najmaš kaj ze pokazat."

K se je kruata še najkaj koraču, sm prašeu vajn. Restrgou b ga biu ku star lejble, de najso ldie skočile umajs in nas neduje dajle.

Volitu je teakla do štierh popodne, poleg je blu pa aus.

Zečiel so štíme štet. Sreie se je trieslu u mean kukr žiuca ne taleri.

Ka t prraca ob ane peath anu starikavu človajče ne prag in zečne:

"Drag voliuce! Pr današne volitve je dobiu ta tükü glasü, un pa tükü."

Polej zečne moučat, mean pa čdnu prhajaj.

"Urban, kaj rajs misleš, de s rajs zualen ze poslanca?"

"Ka najse slišou unga gaspuda, k so reakle, de sm anuglasnu un pršu?"

"Savajde sm slišou. Sa s rajs pršu. Dobiu s — an glas."

Mean je blu ku cücke, če se ga polije z mrzlo voduo. Mraz me je šekleu ku pajtl u malne. Uruače m je prhajalu, ku b biu u žiehto pou.

"Plae!" zaupijem in zdrvim u viežo. Teačem neraunast pret komsjvan in zeupijem:

"Kaj pa je prauzeprou z mnuo?"

"Anuglasnu s zualen. Vidš, an glas s dobiu."

Pokaže m popier od štíme. Pogliedam in vidm glih tistega, ktierga sm sam pisou.

kale do najkaj aneh uazjeh volitu. Brihten sm ku odstaulenu teale, ampk tga pa lie ne vajm, kaj je tu uazja volitu. Mean se zdi, de so praj volil po dva in dva, zdaj buado pa po anga. Ker pa naj adn tok šrok kukr dva, se m prav, de je uazk. Ottuad pride mande uazja volitu.

Ampk kukr se mean zdi, ne buo ceasar prou kuntent th nuavh poslanca. Praujo, de so tist zoc zijalni dejmo fratje prou dost zicu dobil. Tm praujo, de so rdieč, pa jest nč ne vajm, če je rajs. Ankrat sm najkej vidu anga, pa je biu tak kukr drüg ldie.

Kaj buo, kaj buo. Urban naj pršu skuz. Spiet buamo lovil groše in otcajale pu fraklee, pa buo še za tiste trda.

Nar raji b šu u Ameriko, k b imu tükü drobiža. Ampk tu je hudiman, k m zmieraj fali deset coudu do zeksarja.

Kaj praute, Komar, če b m vi poslale ze cierengo. Tu b ne blu nč faleanu. Kükü b človk žie pršparou ne markah. Zdj grie usakh šternajst dni dvanajst soudu in pu ze marke. Ka jh naj škuada?"

Č b biu jest tam, pa b pried tie soude pršparou.

Dajte, dajte pouprašajte, če b blu kaj zame tam. Kukr sm slišou, buode volil drügu lajtu prezidenta.

Jest sm žie večkat premišleu tule, pa m čedale bl dši. Prezident je mande še najkaj več kukr an poslanc.

Recite no ano dobro besajdo zame. Če se je tista debiela Špela skidala od duma, b se tüd jest.

Oh, kaj buo zdaj, kaj buo. Jest sm tak muaž ze dnar poničat, de ga najmate u use Amerike taega.

Kaj čm! Drüzga m ne kaže, kukr ksat se jt toku, kukr so hodile tiste stare püščavneke.

Rajs jo mahnem neraunast u malo goruo h tistme Seleane.

K jo maham čez Gorajno vas, so otroce upil ze mnuo:

Holadra, tu je špas,
Urban dobiu je samu an glas,
Vsak pozna ga, de je pijanc,
Pa je mislu, de buo poslanc,
Pa m naj nč ratalu,
Pa ga je fajm fratalu.

Ano dvakrat sm stieku ze nime. Če b biu ktierga ujeu, b m biu usa ušiesa potrgou. Ampk kaj čm, k me nogie več toku ne nuasjo kukr so me ankat, k sm biu še mlat.

Lpu koračm mt tistem grdem kamine in godrneam:

"Ti ribnška dolina, doste imaš kamine, pa ga buo še več. Jest sm t tu use zrihtat, pa najse tajla poslūšat. Zginlu b blu kamine zginlu b blu anu in drügu. Ti b bla ne bulem, jest pa tüd. Zdjaj pa ostaneva usak pr sijem.

Ti miežnar od svietga križa, Marka, Frančiške in nuave štifte, nek-tearkrat s se vintou po vrve, k s zgoniu hublake, de s tuačo podiu. Reačem t, de se buaš še huje ceplinou, pa ne buo nč pomagalu. Tuača buo padala ku debele zieune glavie, buo potoukla polie in buo rezbila tiste

Moži ček.

Kokošja vsa družina
Tam škatljö čudno zre.
Kaj pač je v škatlji skrito?
Vse radovednost žge.

Junaka petelina
Se trudita na moč.
Ko se odpre — zbeži vse
In vprije na pomoč.

"Kaj pa jest?" sm zeupu.
"Sa rajs! Hmal b biu pozabu. Ti, Urban, s pa anuglasnu zualen."

Pr t novie sm poskoču in tieku trikrat po trge gor in dol.

Ldie so miselne, de sm znoru. Najkaj so upil ze mno, pa najsm zestuapu kaj. Jest sm samu upu:

"Urban je anoglasnu zualen, jest sm zdaj vaš poslanc."

K sm se malu upajhou in zleatu, sm obstou pred prajerjem. Pogliedou sm po llajh. Use se je smijalu.

"Kaj je pa tu?" pravm. "Al buo kdu meane zafržmagovov?"

Ana zgaga se oglas:

Kar temu se m je neriedlu pred očmi. Žie sm mislu, de buam okul pour Kukr strajla m je šlu skuz glavo:

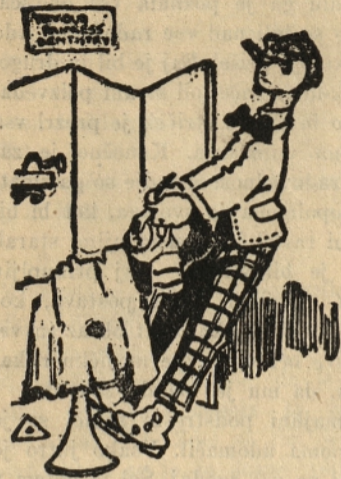
"Urban, nč ne buo z deseatm gul-dinarji, nč ga ne buoš piu s cesarjem, nč ne buoš vidu Dünaja. Use je un Urban s in Urban ostanéš."

Zhierjou sm ku vajtr un in sm kumaj pršu h sape. Šu sm neraunast h štamfelce in sm ga rüknu an par glašku, pa je blu use dobru.

Spiet sm se vrnu in sm stau pr puašte, kier so ldie čakale ne drüge volitve. Pousuad so zmagale tist ldie, ktiere so prštimale u Lbleane.

Samu u Lbleane naj šlu use toku, kukr b muaglu jt. Praujo, de pride

A tako.

Bolnik: "Ojej, vi tako derete, da mi bodeate odtrgali vso čeljust. Zakaj pa lažete, da zdirate brez bolečin?"

Zobozdravnik: "To ni laž, ampak resnica. Jaz ne čutim namreč nobenih bolečin."

vaše trde btice, k najste tle seab in mean dobru.

Vi kmietje, k se phate od zütraj do nuče po pule ob žganceh in muač-neke, se buaste še bl phale, ampk prez žganeu in muačneka. Polie vam buo ano figo nosilu.

Ti rihta in use tiste škrice! Dost ste imajle dajla z menuo, pa ga buaste še več. Do zdaj sm vam dau opravt usacga pu lajta, zdaj buaste pa imajle meane usak majsee po dvakrat.

Prelajpa je ribnška dolina, Je pouna oparne in brina.

Toku je. U kratkem pa še tga ne buo. Zdaj me pa use ukep pište, kamr me čte."

Toku sm riekü in koraču prte Se-leane.

K sm ke pršu, so me lpu gor uzuel, sa viđjo kumaj usake kvatre kašnga človajka.

Gaspodine me je peleala neprvu pret priegrajo in m reskazovala mlade pujske, Hodile so po vrste s sve-neaka.

"Pogliette jh, kašne so," m prave.

"Prve je zgl črn, samu po hrhte ima ano piso. Drug je zgl črn, samu uhu ima bajlu. Trieti je zgl črn, samu po vampe ima najkaj fleku."

Toka je šlu nepraj. Usak je biu zgl črn, samu najkaj je imu taega, de naj biu prou zgl.

Polej sm šu u hišo, kier sm ju. Tül-ku udrije sm imu, de sm biu vs dol uzieu ku kafra.

K sm se ankat neživu, sm riekü: "Zdaj me pa pstite, de griem spat u otavo. Trüden sm ku jagsrke pes. Klicat me naj ně trajba. Kdr ustanem pa ustanem."

Šu sm u skdin neglih ne glejt, zekopou sm se čez glavo u snu in zepau, ku b me ubu.

Ker počivam, končam ze dns. Use pstim prou lpu pozdravt. Če kaj zam pristimate v Amerike, pa m pište.

Srieñnu!

Vaš : : : : :
URBAN.

Kaj je rekel oče.

Treseča se od nestrpnosti stoji Luiza v svoji sobi in čaka svojega ljubčka. Cela večnost se ji zdi od tedaj, ko je odšel v pisarno k njemu očetu. Ljubček je bil vročekrven in nagle jeze, njen oče pa resen in strog.

Konečno se odpro vrata in pred njo stopi ljubček. Ustnice mu trepetajo, oči mu žare tako čudno.

"Ali si govoril z očetom?" vpraša Luiza strahoma.

"Da, draga."

"In kaj je rekel, dragi? Povej mi hitro, kaj je rekel! Rekel je, da ne, kaj ne — oh, to vidim zapisano v tvojih očeh! Toda jaz hočem biti tvoja, vedno tvoja. Jaz se ne bojim njegove strogosti, jaz — jaz hočem zbežati s teboj!"

On zre kot sanjajoč v njen obraz.

"Govori vendar!" zakliče nestrpno. "Jaz ne prenesem tega odlasjanja. Ali je bil strog napram tebi? Ali te je zapodil? Kaj je storil? Kaj je rekel?"

Ljubček se globoko oddahne in odvrne prav polagama:

"Ko sem mu rekel, da hočem samo tebe za ženo in nobene druge ne, odvrnil je samo: "Hvala Bogu!" potem pa molčal in pisal dalje."

V naglici.

Sodnik: "Zakaj ste tako pretepli svojo ženo, vi surovež?"

Obtoženec: "Ker mi ni pustila iti v gostilno."

Sodnik: "To ni nobeno opravičenje. Potemtakem bi tudi jaz moral svojo nabiti vsak dan."

Pri vinu.

A: "Ali veš, kaj je najboljše sredstvo proti vinskim madežem?"

B: "Če se vino ne zлива na prt, ampak v grlo."

Iz Tončkove domače naloge.

V šoli so dobili nalogo, naj opišejo doma "Rodbino". Tonček je svojo nalogo sledeče napisal:

"Mojo rodbino tvorijo: jaz, moj oče, moja mati, moja sestra in Marica, ki je naša dekla. Poglavar je oče, ker je možki močnejši. Potem bi moral priti jaz, toda temu ni tako, temuč pride mati, ki je močnejša. Pa sem vendar jaz glavna osoba, ker mi oče čestokrat pravi, da sem tepec od glave do pet, ki bi se mi moral večkrat zaplesti v lase. Toda tega oče ne stori, temuč nekaj družega, česar pa nečem povedati. Moja mati je ženska. Imamo jo pri hiši, da hahaha, a pri tem ji pomaga Marica. Zato imam rad obe. Moja mati tudi šiva in plete nogavice, česar se nam možkim ni treba učiti. To je zelo pametno urejeno. K Marici pripada tudi neki vojak, toda k rodbini ne pripada, ker prihaja v hišo le tedaj, kadar ni očeta in matere doma. Svoje sestri nisem prav nič podoben, ker je ona deklica. Mlajša je od mene ter še ne hodi v šolo. Sploh mislim, da se bode težko učila pisati. No, deklicam tega niti treba ni, ker so v splošnem neumnejše kot mi. Pozneje se omožijo, in mož piše in računna ter služi denar, ki ga žene zopet potrošijo. Sedaj še ne mislim na ženitev. Toda pozneje se oženim najbrže z Marico. In to je konec rodbine."

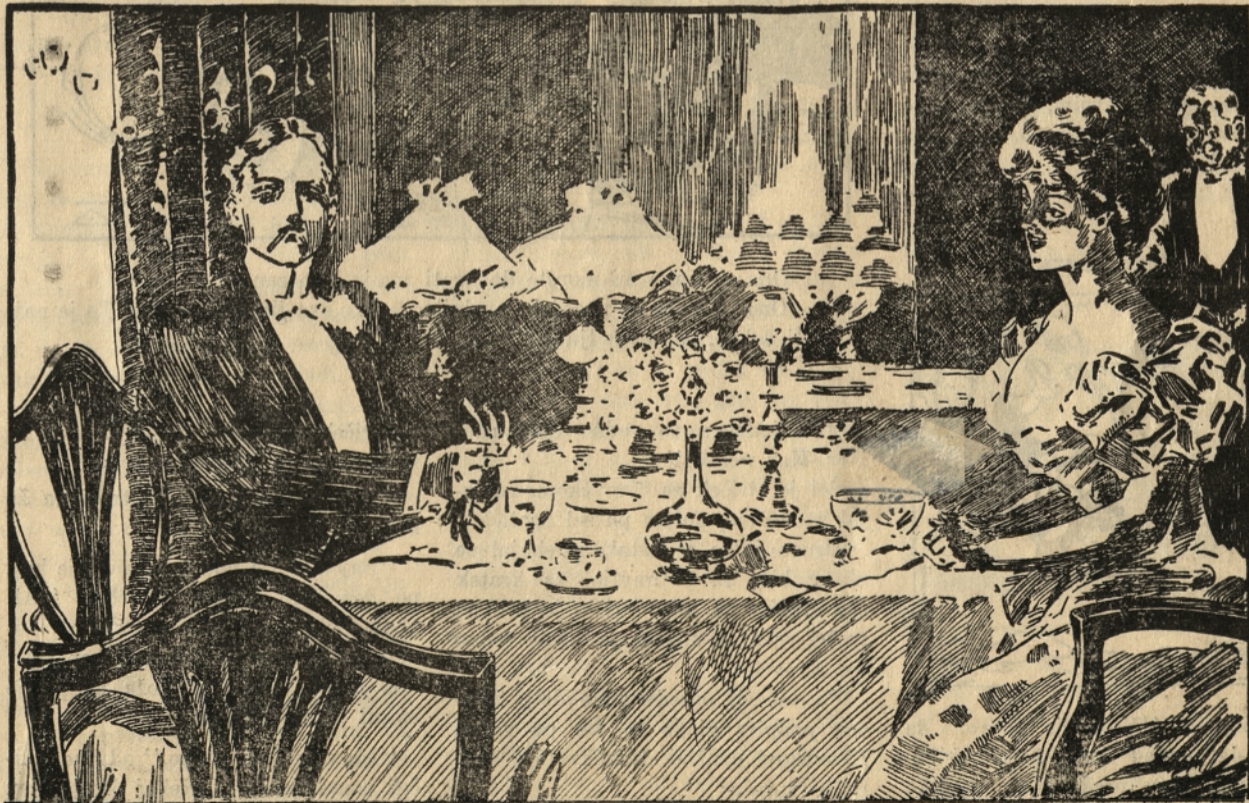
Dobra primera.

Berač: "Gospod tovariš, dajte mi kak dar."

Milijonar: "Kaj? Tovariš? Glejte, da se mi takoj spravite iz očí!"

Berač: "Ne razburjajte se vendar radi tega. Tovariša sva vendar po vsem. Razloček med nama je le ta, da nabirate vi že tretji milijon, jaz pa še vedno prvega."

Mlada žena.

Mož: "Flbra, zopet si dela preveč soli v juho."

Žena: "To nič ne de, saj smo jo dobili zastonj."

Zakonski prepis.

Žena: "Ti si lahko srečen, ker imaš mene. Take bi ne bil dobil na celem svetu."

Mož: "Take ne, a v najslabšem slučaju vsekakor — boljše."

Kaj je vzrok slabemu redu?

Mali Jožek je imel muzikaličnega očeta, ki bi bil rad videl, da bi tudi sinček imel dobri posluh. Zato je bil oče zelo nejevoljen, ko je prinesel Jožek prvo šolsko soričevalo, v katerem je imel za petje le red "zadostno". Osorno je vprašal sina:

"Kako da imaš v petju le zadostno?"

Jožek je malo pomislil, potem pa užaljen odgovoril:

"Kaj morem jaz zato, ako — učitelj vedno drugače poje kakor jaz!"

Ojej.

"Kaj pravite? Lavra se je omožila? Saj ima gotovo že štirideset let. Kdo pa je tisti nesrečni, ki se je tako vjel?"

"Vaš oče!"

"KOMAR."

Edini slovenski humoristični list v Zjedinenih državah.

PIKA DVAKRAT NA MESEC.

Urednik in izdajatelj:

FRANK KRŽE,

80 Greenwich Street, New York, N. Y.

Naročnina \$1 na leto, za Evropo in New York 25 centov več.

"KOMAR."

(MOSQUITO.)

The only slovenic humoristic paper.

Issued every 1st and 15th day of month.

Editor and publisher: FRANK KRŽE.

80 Greenwich Street, New York, N. Y.

Subscription \$1 yearly, to Europe and New York 25 ct. more.

Striček.

Nikdo ni vedel, kako mu je ime ali kako se piše. Striček so mu rekli pri Krovčku, kjer se je ustavil in striček je ostal za vse sosedne vasi.

Prišel je neko vroče popoldne potnega obraza, zaprašeni čevljev, z malo culo na hrbtu. Počival je pred Krovčkovo hišo in zrl s svojimi sivimi očmi trudno po zeleni naravi.

Priskakali so Krovčkovi otroci in ga zrl začudeno izza voglov. Kadar se je ozrl po njih, so boječ zleteli za hišo, potem pa zopet prilezli od vogla.

Striček je opazil to in se zadovoljno nasmehljaj. Pomigal jim je in pokazal nekaj svetlega v roki. Otroci so strmeli nekaj časa neodločno vanj, potem pa se bližali negotovih korakov, vedno pripravljeni za beg.

Zdaj se mu strahoma približa šestletni deček, zre ga v velike sive oči, poseže hitro po tistem svetlem predmetu v roki in zbeži. Nedaleč od hiše se ustavi. Takoj so drugi poleg njega, stikajo glavice in občudujejo lep, nov krajcar.

Naenkrat jih mine ves strah. Vrnejo se k stričku, stezajo svoje male ročice in prosijo:

"Še meni, še meni!"

Striček razveseli vse. Zdaj ne zbeže več. Posedejo pred njim, ga opazujejo in se živahno pregovarjajo, kateri ima svetlejši krajcar.

Čudna mera.

Planinar: "Kako je dobro, da imam daljnogled seboj, kateri mi kaže zemljo prav pred seboj. Koliko nižje padem, kot bi brez daljnogleda!"

Medtem se vrne Krovček iz polja. Otroci mu priskačejo nasproti in kažejo lepe, svetle krajcarje. Takoj gre h tuju:

"Dober večer! Odkod pa vi?"

"Od Ljubljane sem došel."

"Ali ste kak obrtnik?"

"Krojaštva sem se učil."

"Kam pa zdaj greste?"

Striček pogleda zamišljeno na sonce in odvrne:

"Za danes bi ostal rad pri vas, če imate kaj prostora."

"Da; nič jo ne rabim," odvrne Krovček. "Dal sem jo napraviti, ker so bili baš delavci pri hiši."

"Koliko zahtevate vi za tisto sobico na mesec? Meni ugaja ta kraj in bi nerad hodil še nadalje po svetu." —

Krovček ga pogleda presenečeno. Enčas premišlja, potem pa odvrne:

"Meni se ne zdite prenapačen človek. En goldinar bodete plačevali vsak mesec, pa jo imejte. Kako naj vas pa kličemo?"

Škoda.

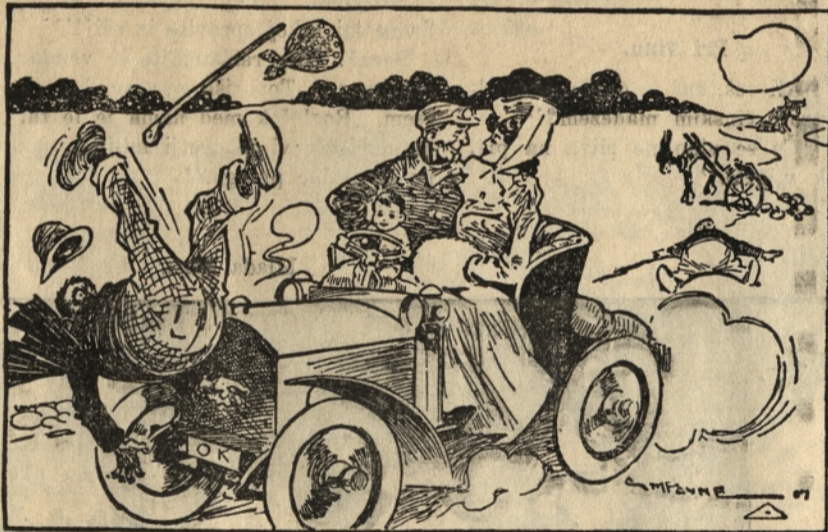
Žena: "Vidiš, kako si grd, kadar si pijan. Jaz te kar nič ne maram."

Mož: "Ali mi nisi mo-mogla te-tega povedati zju-zjutraj?"

Žena: "Zakaj?"

Mož: "Ker bi bi-bil prišel po-pozneje domov."

Ljubezen je slepa.

Ona: "Kako mi morete dokazati svojo ljubezen?"

On: "Ozrite se nazaj in poglejte, koliko sva jih že povozila. To je naj-ljubejši dokaz, kako vas ljubim."

"Za jednega se vedno dobi prostor. Kar v hišo."

Šel je striček za Krovčkom, večerjal z družino, potem pa šel spat.

Drugo jutro je ustal, sprehajal se okrog hiše in popravljaj za kratek čas gredico za hišo. Prišlo je pol dne, prišel večer, a striček je bil še vedno pri Krovčku.

Po večerji posede malo delj. Striček podpira glavo in zre po veseli Krovčkovi družini. Naenkrat se zgane in vpraša:

"Vi imate tisto sobico na izbi prostora?"

Striček malo pomišlja. Kar se oglasi Krovčkova žena in pravi:

"Striček mu recimo. Otroci ga že kličejo tako."

"Saj res! Pa bodite striček, je bolj po domače," potrli Krovček. "Ali bodete kaj delali? Če ste krojač, bodete dobro služili, ker ni nobenega v tem kraju. Zadoljski Jože je, pa je moral iti k vojakom."

"Ne vem, kako bode," odvrne striček zamišljeno. "Nekaj krajcarjev imam — mislim, da mi ne bode treba gledati toliko za delom."

S temi besedami se je striček ustanoval pri Krovčku.

Kmalu ga je poznala vsa okolica. Ljudje so bili nad vse radovedni, kdo je, odkod je prišel, kaj je bil in drugo. Marsikdo je začel od strani poizvedavati to in ono, a striček je prezrl vsa podobna vprašanja. Konečno je zaspa radovednost. Ljudje so ga smatrali popolnoma za svojega, kot bi bil z njimi rastle in se med njimi staral.

Saj je bil striček kaj prikupljiv človek. Mrežna, suha postava, koščen, vedno gladko obrt obraz in velike sive oči so dajale možičku nekaj takega, da mu je vsakdo zaupal.

V majhni podstrešni sobici se je popolnoma udomačil. Vsako jutro je ustajal na vse zgodaj. Šel je potem v ponižni sivi sukničici na sprehod ob potočku za hišo gori do gozda. Spetoma je opazoval zeleno vrbovje ali pa zrl zamišljeno v bistro vodico, ktera se je neumorno valovila po kamenitih tleh.

Pred hišo si je izprosil košček vrta. Tam je zasadil lepe rože, jih zalival in pazil, da jih ni zadela kaka nezgoda. Večkrat je stal po cele ure med evetkami, pripogibal jih, obiral jim mreš in gibal z ustnicami, kot bi jim hotel nekaj povedati.

Ljudje so se mu čudili prve čase. Čudno se jim je zdelo, kako more človek stati pred navadnim grmom in opazovati zelenje. A sčasoma so se privadili tudi tega.

Tako so minevali časi. Striček jih je uporabljal dan za dnem jednako. Le na jesen, ko je začelo rumeneti listje, se je zdel malo bolj otožen in zamišljen kot navadno. Večkrat je vjel padajoč list, držal ga med suhimi prsti in mislil. Čemu? Ali je on uvel, orumenel list? Ali je njegovo življenje jesen? — Kdo ve, kdo ve —!"

Ko je prišla zima, ostajal je striček v svoji sobici. Tedaj so ga videli ljudje večkrat pozno v noč sloneti nad nekimi papirji, nepremično kot kip. Krovček je vedel povedati, da ima cel kup pisem, slik in več malih.

Ni bil doma.

A: "Oho, odkod pa ti? Skoro bi se te bil ustrašil!"

B: "Zakaj?"

A: "Ker sem slišal, da si 12-ga umrl."

B: "Neumnost! Dyanajstega me še doma ni bilo."

popisanih knjižic. Nekatere je odpiral in prebiral s tako zamišljenostjo, da ga ni večkrat slišal, ko je odprl vrata in mu rekel, naj gre jest. Po drugih se je komaj ozrl, a je že planil pokonci, sklenil roke na hrbtu, povetil glavo ter hodil goriindoli po sobi.

Tako je bilo življenje strička, suhega možička velikih, prikupljivih očij in koščenega obraza.

* * *

Minevala so leta brez posebnih dogodkov. Striček je živel enakomerno, poleti naravi, pozimi v svoji sobici. Ljudem se je zdelo, da je pod uvelim obličjem zaspala že vsaka strast, vsak čut. Zdel se jim je kot človek, kateri se je že davno odpovedal vsemu, kar spremlja človeka v življenju.

A človek je kot narava. Jeseni zaspil pod hladno, leđeno odejo. Drevje je pusto in golo, brez vsakega življenja. Nobeno oko ne zapazi življenja; na zunaj je popolnoma otrplo, mrtvo; le v notranjosti se skrivajo sokovi in moči. A ko pride čas, vzkipe moči, ožive sokovi. V malo dneh, pa se ziblje najbujnejše življenje po vejicah, koder je še pred kratkem kraljevala smrt.

Krovčkova hiša je stala na samem. Za streljaj od nje pa je žedela še druga lesena hišica. Ljudje so rekli pri Lazarju. Tam mimo je večkrat hodil striček na sprehod, ob nedeljah pa v cerkev.

Vselej se je ozrl v mala okna. Če je koga videl, je prijazno pokimal z glavo, se nasmejalo, potem pa hitel dalje.

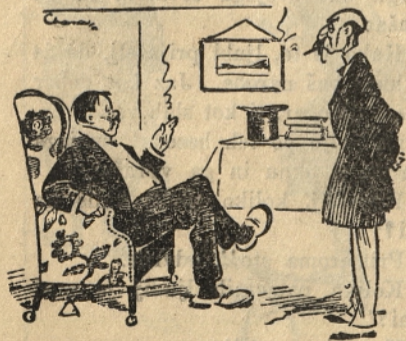
Včasih je tudi postal. Kadar je zapazil namreč pred hišo ali med vratmi mlado, rdečelično Aleno, se je za trenutek oživel in vprašal:

“No, kako je kaj, Alenka?”

Alena se je nasmejala do ušes in stekla v vežo. Striček pa je še stal, zrl nekam med drevje, potem pa šel dalje.

Ta Alena! Tako jo rad sreča. Zakaj, tega niti sam ne ve. Da bi jo — ne, ne. On jo ima tako rad, kot ima človek prikupljivega otroka. On ima že nekaj nad štiri križe, ona pa še dveh ne. Saj tako ne misli. Vzrok je vendar jasen. On je tako na samem. Z nikomar ne občuje razven z domačimi. Ti so pa večinoma po opravkih. Človeka pa vendarle včasih prime, da se pogovori s kom par besedij.

Pomisleka vredno.

Oče neveste: “Ali imate kaj dolga?”

Suibač: “Kje! Saj mi nikdo nič ne posodi.”

Ta pot ob vodici! Tolikokrat jo je premeril, vsako ribo, vsak tolmunček pozna. Vedno jednako. To je prepuščeno. Zakaj bi ne šel včasih k Lazarju? Tako priprosti, revni sicer, a vendar dobri ljudje. Alenka je rdečelična, sramežljiva, boječa. Vedno se skrrije, kadar ga vidi. To mu tako ugaja. Da, da, skromno a srečno življenje v preprosti naravi.

Tako je premišljeval striček in začel hoditi k Lazarju. Od začetka se je oglašil samo vsaki teden enkrat, ko je šel od maše. Pozneje je začel hoditi večkrat v cerkev, ne rečemo baš iz pobožnosti, ampak zato, ker se je lahko spotoma oglašil pri Lazarju. Nalašč vendar ne more iti. Če pa stopi kar tako mimogrede malo v hišo in pravi: “Od maše grem, pa sem se malo oglašil,” mu pa nikdo ne more ničesar reči.

tom? In vendar je tako. Daleč od vsake omike vzgaja narava ljudi po svoje. Narava jih ne pokvarja, pač pa jih pokvarjajo tisti, kateri so za učeničke med njimi. Narava ustvarja dobro; a pridejo ljudje, kateri izboljšujejo to, kar je napravila največja umetnica. Ko se človek popolnoma oddalji od nje, tedaj pravijo, da je omikan. Ha ha, omika! On ve, kaj je to, on jo je tudi skusil.

Dan za dnem je začel prihajati striček k Lazarju. Tako je rad posedeval za tisto priprosto javorjevo mizo ali zumaj pod košato jablano. Kadar je prišla Alenka izza vogla ali iz hiše, posmejalo se ji je, ji zaklicalo kako beseda, ona pa se je glasno zasmejala in stekla.

Mala, sicer vedno prijazna sobica mu je začela postajati nekako pušta. Stene so tako molčeče, on bi pa

Ni nikdar prav.

On: “Vrjemi mi, draga moja, da te imam tako rad, da bi šel do konca sveta zate.”

Ona: “Vem da bi šel, samo da bi mene samo pustil.”

Sčasoma mu je postala Lazarjeva hiša prava potreba. Koliko sprehodov je napravil ob vodici! Kako mu je ugajalo! A vendar ni ničesar, prav ničesar. V gredi je postajal cele ure in opazoval cvetke. Zdaj mu zadostuje, da se ozre mimogrede nanje. Človek živi med ljudmi in za ljudi.

Le nekaj si ni mogel razjasniti. Kadar je prišel k Lazarju, se mu je Alenka glasno nasmejala in stekla. Večkrat je zaklicalo kaj za njo, a nikdar se ni toliko ustavila, da bi mu odgovorila.

“Na samem so, pa ni vajena ljudij”, si je pojašneval večkrat striček.

Rad bi pa vendarle govoril z njo. Tako priprosto, nepokvarjeno dekle v sredi priproste narave! Da, da, to je pravo življenje, to je nepokvarjeno sree. Nepokvarjeno? Je-li to mogoče? Ali naj misli tako on, ki je našel toliko pokvarjenosti med sve-

tako rad govoril s kom, recimo z Alenko.

Tudi zanemarjajo ga pri Krovčku. Ne more sicer reči nobene, a vendar ni tako, kakor če bi imel postavim svoje — svoje — Ah ne! Saj je že obračunal s svetom. A vendar bi bilo prijetno, če bi prišel kdo, ga vprašal to in ono, kam gre, kaj želi. Kolikokrat želi vodo, a mora iti sam ponjo. Tudi star postaja. Potreboval bi malo več oskrbe, kot jo more dobiti pri tujih ljudeh. Potreboval bi — domačega človeka. Kaj, ko bi tale Alenka — Tako priprosta je, rdečelična — no, na to on ne gleda. Ne radi nje, radi sebe bi — bi — jo — vzelo —

Striček se stresa. Za hip mu plavajo misli tje nekam na Gorenjsko, se počivajo za hip, potem pa hite daleč po svetu in se ustavijo pri — Alenki.

Kaj pa, če bi vendarle poskušal?

Hm — saj nisem tako — Striček gre nekam med liste po ogledalo, obrača glavo, gladi nekatere pregloboke brazde in opazuje svoje velike sive oči. No, zunanost je vendarle samo stranska stvar. Saj on tudi ne gleda na to, dasi ima rad tista rdeča lica —

Najboljše bode tako zanj in mogoče tudi — zamjo. Zvečer pojde gori in pove.

Res gre striček k Lazarju, sedi več večer, bobna v zadregi s prsti po mizi, a odide, ne da bi kaj opravil. Ta načrt ni dober. Predno vpraša Lazarja, mora vendar govoriti z njo samo. Toda kje, kako, ker se ga tako boji.

Dolgo premišlja striček, potem jo pa vendarle ugane. V nedeljo popoldne, ko pojde od nauka, jo počaka pred cerkvijo, pa se pogovorita.

Počasi mu teko dnevi. Par dnij le — a se mu zdi cela večnost. Konečno vendar pride nedelja.

Striček se opravi kar najlepše, to se pravi tako, kot druge nedelje. Samo ogledaval se je malo bolj.

Po končanem nauku čaka za cerkvijo, koder se pričinja mal borov gozdiček. Vsi ljudje gredo mimo, le nje ni. Konečno vendar pride.

Striček jo prestriže na sredi pota, nasmeje se ji kolikor mogoče prijazno in jo vpraša:

“No, Alenka, ali si že odmolila? Greva pa skupaj domov.”

Alenka ga samo pogleda in se nasmeje.

Strička malo zbode. A odlašati ne sme, ne more; danes ji mora povedati.

Alenka stopica poleg njega. Striček nalašč malo pokrevsa, da bi pregnal mučno tišino, potem pa začne:

“Vidiš, Alenka! Smreka uspeva le tam, kjer je med tovaršicami. Če raste na samem, jo zamori solnce ali pa viharji. Pravtako smo mi ljudje. Kdor je sam, nima prijetnosti. Zapravlja dneve in ubija dolgčas. Narava nam kaže, kako moramo živeti. Narava je ona večna učiteljica, ktera pravi: združite se, zjedinite se!

To velja zlasti za nas ljudi. Tukaj hira samotna rast, tam se dolgočasi mlado drevo. Zakaj bi ne rastle skupaj, kratkočasila se s tihim šustrenjem v jasnih mesečnih nočeh in se upirala skupno vsem silam, ktere jim prete pogin? Ali ni res tako, Alenka?”

Hudobno.

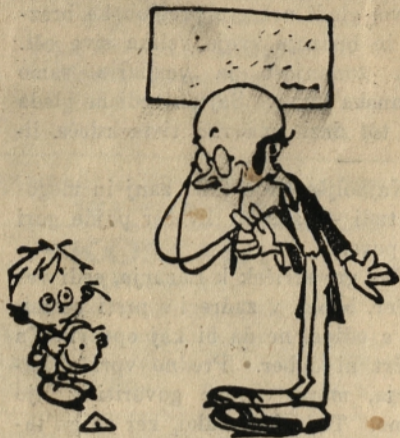

“Kaj, ali še niste postali štabni zdravnik, gospod doktor?”

“Še ne! Veste, človek ima toliko sovražnikov na tem svetu.”

“Aha, verjamem, še več pa na o nem svetu, če je človek namreč zdravnik.”

Prepir.

Oče: "Nikdar, razumeš, paglavec, nikdar si jaz nisem dovolil ugovarjati svojemu očetu!"

Sin: "Eh, tvoj oče, tvoj oče..."

Oče: "Molči, nesramnež! Moj oče je bil stokrat več vreden, nego tvoj!"

Alenka ga pogleda vprašujoče v oči. Nobene besede ni razumela. — Striček si tolmači to za notranji boj in nadaljuje že bolj v ognju:

"Midva sva drevesa, jedno mlajše, drugo starejše. Vsak za-se sva. Ali bi se midva ne zjediniła, kot se zedinjajo milijoni v naravi? Ali bi ne gledala skupno solčne in deževne dneve, Alenka?"

Alenka zopet molči. Le toliko ve, da ji je povedal nekaj od solca in dežja.

"Naj te strašijo leta", nadaljuje striček. "Staro drevo ima več življenja. Ženska mladost je cvetka, skatero se igra vsak vetrič. Skrben vrtnar zasadi poleg nje količek in jo priveže, da se ji kaj ne zgodi. Za cvetko je treba izurjene roke in pametnega ravnarja. Moje sree je taka roka. To bi te vodilo varno in srečno v vseh potih življenja. Ali hočeš, da postanem jaz tvoj vrtnar?"

Alenka ga zopet pogleda. Kaj ji je neki povedal? Striček se ji zdi tako čuden. Najrajši bi zbežala. A k sreči se že svetlika med drevjem. Kmalo bodeda doma.

Tudi striček zapazi to. Vedeti mora, kako misli, predno prideta na travnik. Zato se nanagloma obrne k Alenki, postoji in pravi:

"Alenka, da govorim kar naravnost: kako misliš o mojih besedah?"

Alenka molči. Kako hoče pač misliti, če jih ni razumela!

"No, ali ne maraš odgovoriti?"

"Ne vem, kaj pravite."

"Ali mi ne maraš pomagati prenašati tuge življenja? Ali nečeš, da postanem jaz tvoja opora? Povej! Govori!"

Alenka si popravi ruto in zdihne: "Oh, pojdiva brž, če ne, bodo zopet oče godrnjali, da sem zadna."

"Alenka, ali ne maraš srea, ki te ljubi kot pomlad svoje cvetke? Ali ne maraš —?"

Seže po njeni roki. Ona ga debelo pogleda in steče po lazju, kar jo neso noge.

Gori nad hišo ustavi. Ozre se še jedenkrat po stričku, kateri krevsa s povešeno glavo in zakliče:

"Striček, vi pojdete za Kovačevim

Andrejem, ki je lani umrl v norišnici!"

Striček gre zamišljen in nenavadno rdeč proti domu. Zapre se v sobo, zaglobi se v pisma in bdi dolgo v noč. —

Drugo jutro se je zopet sprehajal ob vrbah, zrl mladike in ljubke valčke. Popoldne pa se je mudil v gredi, oplel rože in majal z glavo, rekoč:

"Vsak dan sem pred hišo, pa nisem zapazil, da so rože vse v plevelu."

Zvečer je dolgo slonel pri oknu, zrl prižigajoče zvezdice in beležil nekaj v malo knjižico....

Sreča v nesreči.

"Pomislite, gospa Rade govori šest jezikov!"

"Ubogí mož!"

"Ne tako zelo, ker razume samo — jednega."

Poboljšanje.

Ona: "Povej mi, mož, ali ni mogoče, da bi prišel ti malo prej domov? Vsak večer do dvanajstih je vendarle malo preveč."

On: "Dobro, ti hočem ustreči. Od danes za naprej bom prihajal ob sedmih — zjutraj. To bode menda dovolj zgodaj."

Velikanska pomoč.

Janez: "Jera, ti si vdova, jaz pa star fant. Ali bi ne bilo dobro, če bi se midva vzela?"

Jera: "Zakaj mi pa bodeš?"

Janez: "Kadar bodeš perilo obe šala, ti bodem držal "klospine", da ti jih ne bode treba imeti v ustih!"

A tako.

Prvi dijak: "Jaz vstanem vsak dan ob peti uri in se učim neprenehoma do osme. Potem izpijem čašo mleka in se učim dopoldne. Pri južini ostanem jedva uro. Potem se učim do petih popoldne. Nato grem malo na sprehod in se skrbno ognem vsake gostilne. Od devetih do najstih se učim, potem pa grem spat."

Drugi dijak: "To je skoraj nemogoče. Pri tolikem naporu pa si tako čil. Od kdaj pa živiš tako?"

Prvi dijak: "Kaj od kdaj — jutri začnem!"

Poplačano.

Na nekem plesu pride precej mlad gospod k bolj postarani gospodični in jo vpraša, če bi šla z njim plesat.

"Hvala!" odvrne. "Z otrokom ne plešem."

"Oprostite", odvrne mladi gospod, "nisem vedel, da ste v drugem stanu."

Slabo razumela.

Gost: "Vsaj palec denite iz juhe, da me ne spravite ob ves tek!"

Gostilničarka: "Oh, saj ni tako vroča, da bi se opekla."

Razloček.

A: "Ti, veš, da je Edvard stopil v zakon?"

B: "S kom pa?"

A: "Z neko žensko!"

B: "No, saj to se samo ob sebi razume, da..."

A: "To ni res! Moja sestra je na primer stopila v zakon z nekim moškim!"

Vsak nekaj.

Prvi lovec: "Kaj se bodeš hvalil, ti si tudi obstrelil jednega človeka."

Drugi lovec: "Že res, a se je pisal: Volk."

Dobro zavrneno.

V trgu S. živi oskrbnik, kateri se bolj briga za gostilno in gozd kot za cerkev, dasi ima v njej prihranjen sedež.

Neko nedeljo gre vendar zopet v cerkev. Ker pa vidi, da sedi na njegovem prostoru nekdo drugi, se obrne in gre v gostilno. Po božji službi pride tudi tisti v gostilno, kateri je sedel na njegovem prostoru. Ko zagleda oskrbnika, pravi mu smeje:

"Gospod oskrbnik, na vašem prostoru v cerkvi raste že trava."

Oskrbnik ga malo pogleda in odvrne:

"Zato sem pustil — bika na njem."

Resnična.

Pred par leti sta se mastanila v New Yorku dva zdravnik. Prvi je bil zelo učen, imeniten zdravnik, drugi ni pa ničesar znal. A kljub temu dobi drugi dan za dnem vse polno bolnikov, prvi pa malokdaj ktereга.

Prvi se radi tega silno čudi, obišče nekega dne svojega tovariša in ga vpraša:

"Kako je to, ljubi prijatelj, da je pri naju baš narobe. Jaz kot dober nimam nikogar, ti kot slab vse."

Prvi pelje po teh besedah svojega tovariša k oknu in ga vpraša:

"Prijatelj, koliko ljudij vidiš na cesti?"

"Primeroma sto", odvrne.

"Koliko pametnih ljudij je med njimi?"

"K večjem pet."

"Vidiš, zdaj ti pa povem uganjko. Teh pet pride k tebi kot boljšemu zdravniku, ostalih petindevetdeset pa k meni."

Komarjeva parada.

Da ima tudi Komar svoje sitnosti, so pokazali zadnji dnevi.

Za kaj se je šlo? Ali naj vam vse povem? Well, pa naj bode. Ali poznate tistega možička, kateri vlačil dan za dnem neki kurnik gori in doli? Pravijo mu elevatormen. Zibel mu je tekla pri izvorihi reke Nil. To je stransko. Zato hočem preiti precej k stvari.

Ta zamorec je poslal Komarju tedenski račun in zapisal naslov takole: Mr. Komarr!

Ko zagleda Komar svoje ime pisano z dva r, se ga poprime sveta jeza. Zgrabil je pratiko in prisegel pri vseh rdečih in črnih svetnikih, da hoče priti do svoje pravice.

Najprvo sede in pošlje priporočeno pismo sledeče vsebine:

“Vaše blagorodje:—

Mi ponižno udani Komarji, Komarice, Komarčki, Komaroni in Komaruhi naznanjamo vaši črni svetlosti, da smo se pisali, se pišemo in se bomo pisali na vse večne čase z jednim r. Toliko v vaš blagohoten opomin.

Komarjev odbor.”

Zamorec je molčal na to pismo. Komarja je grizlo, kot bi mu kdo zabijal branji zob v srce. Podnevi sta mu skakala dva r po ulicah, strehah, zvonikih, ponoči sta se mu prikazovala v sanjah in vodila — o groza — še tretjega seboj. Častita Komarjeva družina je videla, da uničita lahko ta dva r mir, srečo in tiho zadovoljstvo v verskih, pobožnih in brumnih srcih. Kako bi pregnali ta grozni strah? Eh, najboljšje je, da se skliče seja, kjer se odločno in glasno protestira proti taki nasilnosti.

In sklicala se je številna seja. Naredili so protokol, podkrižali in poslali naravnost na črno svetlost p. t. zamoreca. Zamorec pa je pokazal dve vrsti zob, stopil iz elevetra, šel “nekam” in porabil protokol.

Ko je Komarjev odbor to zvedel, je sklenil, da pokaže zamorski svetlosti svojo moč in silo. Sklenil je, da pri-

redi — parado ter pokaže javnosti, da se ne da kar tako prezirati.

Nedavno je bila tista ogromna množica ljudij. Udeležila so se parade sledeča društva:

1. Društvo Komarjev.
2. Komarjevo društvo.
3. Prvoimenovano društvo.
4. Drugoimenovano društvo.
5. Gornje društvo.
6. Odbor Komaric.
7. Člani odbora Komaric.

Vseh društev je bilo štirinajst, to je, navedenih sedem po vrsti od zgoraj navzdol in pa od spodaj navzgor.

Odbor Komarjev in Komaric se je udeležil parade z rdečimi nosovi, kar je calumetskega “Špasnika” tako zbudilo, da je zapisal krilate besede: člani teh društev so sociji (groza!!!) ali vsaj le-lebravci (dvakrat groza!!!) ali kle-klerikavci in Bog ve še kakšni “kavci”!

Bilo jih je grozno veliko, in so potrkavali, da je Oberkomarju zmanjkalo papirja. Začel je potem pisati na cesto, a tudi ta mu je postala kmalu prekratka.

Ko se je naveličal pisati, je zapovedal: “Stojte!”

Ko so se ustavili, rekel je: “Zdaj vas pa hočem prešteti še na prste.”

Začel je šteti in zapazil z grozo, da ima jeden prst preveč. Začel je skakati in dreti se od žalosti, dokler mu ni jeden izmed navzočih pojasnil, da ima sicer pravilno število prstov, da pa ni ljudij dovolj, da bi prišli na vsak prst po jeden.

Hm, to je malo majhna parada. Kaj, če bi se kako pomagalo.

Dolgo so “ggruntale” učene glave, a bi jo ne bile še danes iznašle, če bi ne bilo med njimi znane glavice, ktere lastnik je Joško Stenica.

Ljudje so vpili, policaji skakali, meščani se smejali, psi lajali, konji se plašili — nak, kaj tacega še ni videlo to mesto.

Nekako popoldne je bilo, ko se je vila parada pred palačo črne svetlosti. Da pojasnim, moram povedati, da je svetost stanovala tedaj v hlevu nekega fijakerja.

Tam se je ustavila ogromna množina ljudstva in vlekla za komate, misleč, da ima zvonove pred seboj.

Ko so se potrgale dve kljukici, prirohnel je “hauskneht” in zagrmel:

“Kdo ste, kaj želite!”

Takoj stopi odbor treh Komaronov dene levičo na prsa, pokloni se udano in začne:

“Vaša visokost in svetlost! Črnogledži so nas očrnilo pri vaši svetlosti, češ, da so naša dejanja črna —.”

“saj ni ta pravi!” se oglasi nekdo. —

Deputacija obstane začudeno. Vse se spogleduje, vse izgublja glave. Le “hauskneht” ostane miren in pripomni:

“Vi želite najbrž govoriti s črnim Samom. Čakajte, da ga pokličem. Ta mrha še spi.”

Odiše v hlev, prime gnojne vile in mahne parkrat po kupu listja.

Kmalu se začne nekaj gibati. Najprvo se pokaže noga v okovanem čevlju, potem druga noga, zatem jedna roka, glava — trenutek pozneje pa stoji črna svetlost vsa od listja obdana pred deputacijo.

Ko zve, zakaj se gre, se parkrat pridruži (seveda po zamorsko), potem si pa začne otepavati listje.

Med tem čaka ljudstvo Komarjev zunaj in vpije:

“Rrrrr — mi ne maramo rrr — mi hočemo rrrrr!”

Naravno je, da so se takim protestnim klicem odzvali najbolj psi, kateri so prišli do prepričanja, da je prišla deputacija radi njih.

Medtem so vedno bolj vlekli za komate, da so popadali vsi po tleh, nakar so planili združeni hlapci in razpršili vse.

Tako se je končala slavna parada, o kateri je prinesel drugi dan zgodovinski list “Stara laž” sledečo notico:

“Ljudstvo je govorilo! Včeraj so priredila društva Komarjev parade, kakoršne še ni videlo naše mesto. Po

Odklon jeno.

On: “Gospodična Roza, uslišite
Ona: “Ne trudite se, ker tudi ne

me. Vi še ne veste, kako vas ljubim.
maram vedeti.”

Parado so otvorili trije meskon-tarji. Jeden je naganjal fermočko, drugi je natezaval orgelee, tretji pa je žvižgal na prste. Za njimi je šlo več članov na konjih, to pa zato, ker se gre lažje po štirih kot po dveh. Nato so se vrstila številna društva, katerih zastave so ponosno vihrale — uoma.

Da bi ne bilo kakega nesporazuma, je Oberkomar sklenil, da se vsa društva in društvenike prešteje. Zato je postavil zvonec na neki kol, zraven pa kladvo ter naročil:

“Vsak, kdor pride mimo, naj udari enkrat po zvoncu, jaz bodem pa štel.”

Ljudje so se razvrstili v krog in hodili celo popoldne okrog zvona.

Ta je stopil iz vrste in vprašal:

“Nande, koliko je enkrat nič?”

“Nič.”

“Koliko imaš ti, Stane, če ti dam dvakrat nič?”

“Figo.”

“In ti, Cene, če ti kdo daruje trikrat nič?”

“Imam toliko kot prej!”

“Vidite, nas je devet. Postavimo zdaj za devet trikrat nič, pa nas bode kot listja in trave.”

Postavili so tri ničle za devetico. In ljudstvo iz sosednih krajev je strmelo nad ogromno udeležbo.

Začela se je premikati ta velikan-ska vrsta. Godec je vlekel mehove in igral neki pozabljeni “Trauermarš”.

Neče razumeti.

“Pomagajte mi, gospod — jaz sem brez noge.”

“Kako naj vam pomagam, prijatelj! Jaz jo nisem našel.”

Dobrota.

Teta: “Ali imaš rad svojo sestrico?”

Francek: “Da. Kadar ji dajo mamo sladkorčke, jih ji vzamem in snem, da ne zbolijo.”

Moderni stariši.

Ona: "Poglej, Artur, v tistem vozičku se pelje naše dete."
 On: "Tako? Kako pa veš to?"
 Ona: "Pesno poznam."

poročilih je korakalo 9000 (pravilneje 0009) ljudstva pred palačo, recte hlev znanega izvoščka, kjer so izrazili svoja mnenja glede krivic, ktere se jim gode radi dveh r. Opravili so izvrstno, kar dokazuje dejstvo, da so danes vsi več ali manj obvezani. Vsekakor je to znamenit pojav dvajsetega stoletja."

Iz zemljepisja.

Profesor: "Povejte mi, kje je severni tečaj?"
 Dijak: "Ne vem!"
 Prof.: "Ne veste? Pa se ne sramujete svoje nevednosti?"
 Dijak: "Kaj naj bi se sramoval. Saj je že toliko učenjakov iskalo severni tečaj, pa ga ni našel še nihče."

Izdala se je.

Gospa: "Tukaj je tista srebrna žlica, katero sem že toliko časa pogrešala."
 Dekla: "Da — toda srebrna pa ni, gospa!"

A tako.

Planinar (grd): "Povej mi, Francika, ali res ni na planinah nobenega greha?"
 Francika: "Če bi bili vsi taki kot vi, potem že ne."

On ve vse prav.

Oče: "Zakaj imaš oči?"
 Sin: "Da gledam."
 Oče: "Zakaj imaš nos?"
 Sin: "Da voham."
 Oče: "Zakaj pa ušesa?"
 Sin: "Da imate vi za kaj prijeti."

Iz šole.

Učitelj: "Ančka, povej mi primeroma, koliko zob ima človek?"
 Ančka: "To je različno. Moja mati jih nimajo postavim zjutraj nič, opoldne pa polna usta."

Boljše kot voda.

A: "Si-li čul, da je Telebanovega Jožeta povozilo in da je vsled tega umrl?"
 B: "Kaj res? To je pa grozno!"
 A: "Da, voz naložen s sodi polnimi vina mu je šel čez prsi!"
 B: "A, voz vina; no, potem pa ni tako hudo bilo!"

On smrči.

Micka: "Mama, jaz se ne bodem nič več učila."
 Mati: "Zakaj ne? Le uči se le uči. Poglej Francka, kako lepo gode."

Dober računar.

Sodnik: "Koliko cenite vrno sukno, ki vam je bila ukradena?"
 Priča: "Ko je bila nova, je stala 30 dolarjev, leto potem sem jo dal popraviti ter plačal za to 10 dolarjev, to je torej 40 dolarjev. Minolo jesen sem jo dal obrniti in krojač mi je za to računal 10 dolarjev, torej imam vse škode ravno petdeset dolarjev."

Zelo dobro.

Kupec: "Vi ste rekli, da je ta past za miši lovit najboljše vrste. Toda to ne more biti res. Jaz jo imam nastavljen že ves teden, a se ni vjela do danes še nobena miš."
 Prodajalec: "Past je dobra. Najbrž so vaše miši za nič."

LISTNICA KOMARJEVEGA UREDNIŠTVA.

Od več strani pišejo prijatelji pisma z vprašanji, če vzprejemamo poročila o pikanju raznih nepridigaprovov. Gotovo! Komar ima vendar rilček, da ga zasadi, kjer je kaj v neredu. Zato: le pošlite! Čim hujše, tem boljše!
 Komarinpol.

Gosposko.

"Kdor kaj dobrega stori, bi ne smel pripovedovati okrog."
 "Seveda ne. Pri nas damo postavim vse v časopis."

Pri izpitu.

Profesor: "Kakšno je prozorno telo?"
 Dijak: "Prozorno telo je ono, skozi katero se lahko vidi."
 Profesor: "Dobro! Imenujte mi eno prozorno telo!"
 Dijak: "Luknja za ključ pri ključavnici!"

Raztresen.

Profesor Trd je bil izredno raztresen človek. Nekega dne pride ves truden domov. Dá si prinesiti škafo vode in drži dolgo svoje noge v njej.
 Ko se mu zdi, da je že dovolj, dvigne jedno nogo in jo obriše. Potem jo pa vtakne zopet v vodo. Nato dvigne in obriše drugo, potem pride pa zopet prva na vrsto.
 "Jej-jej, kaj je to!" zdihne, ko pride njegova žena v sobo.
 "Kaj pa je?" ga vpraša.
 "Že štiri noge sem obrisal, pa so še vedno dve mokre."

Zvit sluga.

Poročnik: "Osel neumni, kaj z žepno ruto brišeš mojo čašo?"
 Sluga: "Oprostite, gospod poročnik, saj je ruta moja!"

ZADNJA POMOČ.

Mr. Anton Skala nam je poslal sledeče pismo, ki ga z veseljem podajemo našim čitateljem. "Večkrat sem v listih bral o Trinerjevem ameriškem grenkem vinu in njega učinkih pri želodčnih boleznih; nekoč sem ga pa sam poskusil. Bil sem tako bolan, da sem se že pripravil na zadnjo uro, ker mi ni nobeno zdravilo ničesar pomagalo. Konečno sem sklenil poskusiti še s Trinerjem kot zadnjim sredstvom in reči moram, da sem bil v 14 dnevih popolnoma zdrav. Svojim rojakom priporočam Trinerjevo grenko vino, kadar jim druga zdravila ne morejo pomagati. Anton Skala, 517 — 11th Ave., So. Lorain, O." Tu ni treba nobene razlage. Trinerjevo grenko vino dá dosti moči za prebavljanje. Kakor hitro je slednje v redu, je človek kmalu zdrav. Rabite ga vedno, če ste slabi, če nimate slasti do jedi, če vam druga zdravila niso pomagala. Po lekarnah. Jós. Triner, 799 So. Ashland Ave., Chicago, Ill.

Slab lovec.

Lovec: "Ti, onle Jakob mora biti pa dober lovec, ker je dannadan po lovu. Ali zadene kdaj kaj?"
 Gozdar: "Kako ne! Saj ima vsak teden družega psa."